

Một phần của Mẩu chuyện mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

---

12 tháng 4, 1975 và cuộc di tản vô tình khoảng hai

LTS - Đúng ngày này, 35 năm trước, chiếc máy bay quân sự M-119 của 219 cô nhi Việt Nam thoát khỏi một cuộc gia đang hỗn loạn, đổ vào Hoa Kỳ. Được gửi Ng&#i Việt cách đây ít lâu trước khi đến câu chuyện của thanh niên Vũ Tiến Kinh, đi tìm, và tìm được và bác sĩ đã cứu sống mình 35 năm trước tại bệnh viện UCLA. Vũ Tiến Kinh là một trong 219 cô nhi này. Nhưng, ai là người đã đứng đầu sau chiếc máy bay di tản của 219 cô nhi An Lạc? Cuộc di tản vô tình khoảng hai thập kỷ này ra sao trong những ngày cuối cùng của chiến tranh Việt Nam? Xin gửi lời chào cuộc chuyện trò đáng kể này, gửi phóng viên Hà Giang và người phỏng vấn Hoa Kỳ có cuộc đời gần gũi hàng trăm cô nhi của Việt.

Bà Betty Tisdale (ph&#i), năm nay đã 87 tuổi, và cô con gái tên Liên là 1 trong 5 người do chính bà nhận nuôi trong số 219 cô nhi An Lạc, trong một bữa tiệc tại Seattle. (Hình: Phạm Kim/Ng&#i Việt Tây Bắc)

Sài Gòn, cách đây 35 năm

“Tháng 4 năm 1975, tình hình ngày càng tồi, nhiều người hi vọng cho thấy cuộc chiến sắp tàn, Sài

Một phần nhỏ của mạng 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ngái Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

Gòn s th t th , m t s l n ng i Việt Nam đã b ng b nhau đi.”

“Khi T ng Th ng Gerald Ford cho phép các máy bay v n t i (cargo aircraft) đ c b t đ u di t n cô nhi ra kh i Sài Gòn, tôi bi t là đã nguy k ch l m.”

“M i vi c bi n chuy n quá nhanh!”

“H i tháng 2, khi v Việt Nam ăn T t v i các cô nhi An L c, tôi th y m i vi c xung quanh còn có v bình th ng.”

“Th t không th t ng t ng quân đ i Hoa K đã th c s b cu c, và c ng s n B c Việt s ti n chi m Sài Gòn.”

“Nh ng không có nhi u thì gi đ s ng s t.”

“Tôi l p t c g i cho bà Vũ Th Ngã, Giám Đ c vi n m cô i An L c, và ng i m tinh th n c a tôi, là hãy chu n b di t n g p, vì ch vài ngày n a tôi s v mang h t toàn th m i ng i, cô nhi, giám đ c và nhân viên c a An L c qua M .”

“Di t n t t c m i ng i?”

Tôi nh lúc đó bà Ngã đã ng ngàng h i.

“Và tôi tr l i: ‘Vâng, t t c m i ng i!’”

“Đ t xong vé máy bay, tôi bi t mình ch v n v n có hai ngày đ chu n b cho cu c di t n vĩ

Một phần của Mẹ của chúng tôi mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ngái Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

đi.”

“Tuy nói thät mänh miäng väi bà Ngãi, thú thät, lúc bäy giä, tôi chäa hä biät mình sä xoay sä ra sao đä mang đäc cä 400 cô nhi cäa An Läc qua đäy.”

“Chä biät là tôi không thä đä cho các em säng trong thä giäi vô thän cäa chä nghĩa Cäng Sän!”

Bà Tisdale còn giữ củn album hình änh nhäng ngày chäy khäi Việt Nam. Hai äm này là hình nhäng em cô nhi än hän giúp đät các em nhä hän vào trong giä đä củn bä lên máy bay. (Hình: Hà Giang/Ngái Việt)

Nói đän đäy, ngäng i đàn bà ngäng i träc cä mät tôi, tóc bäc phä, da mäi, khuôn mät phúc häu, đä 87 tuäi, nhäng đôi mät hiän tä còn rät tinh anh, và giäng nói còn mänh mä, ngäng äi đä nhäp mät ngäm näc.

Một phần nhỏ cuộc sống 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Vi&#t (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

Trong căn nhà nhỏ ở Seattle, tiểu bang Washington, có nhiều cây bao quanh, không khí nhàn nhàn mát mẻ, và lá rơm rơm khắp nơi, tôi ngồi thu mình trong chiếc ghế sofa, mà theo lời bà, “đó chính là một chiếc ghế ngồi mây mang đến cho cô nhi Việt An Lạc, 35 năm trước đây.”

Và câu chuyện bà kể, cũng cũ xưa như chiếc ghế ngồi mây tôi đang ngồi, xảy ra cách đây đúng 35 năm, và tôi là một hành trình đi tìm lịch sử, nhưng với bà là một chuyến xe trở về với ký ức.

Tên bà là Betty Tisdale.

Hai cô gái tên Xuân (trái) và Liên, là 2 trong 5 cô gái đã được ông bà Tisdale nhận làm con nuôi tại cô nhi viện An Lạc. (Hình: Hà Giang/Ng&#i Vi&#t)

Bắt đầu từ cuộc di cư 1954

Câu chuyện được tiếp tục sau khi bà Tisdale đưa tôi đi thăm căn phòng, mà bà gọi là “The Việt Nam Room.”

Căn phòng, chứa đầy bàn ghế và giấy tờ làm tại Việt Nam, và một cuốn scrap book vĩ đại về những một phần của lịch sử, trong đó dán đầy hình ảnh và bài báo của gần năm mươi năm sinh hoạt của bà.

Một phút nói chuyện mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Cuốn scrapbook của bà vĩ đại quá!” Tôi kêu lên.

Lần gì vài trang, bà Tisdale nói nh cho một mình mình nghe.

“Cuốn cuốn đại tôi nằm trong này!”

*Bà Betty Tisdale đang chỉ cho phóng viên Ng&#i Việt xem cuốn ng tài liệu bà còn giữ của thời đi
lần
các em mồ côi An Lạc. (Hình: Phạm Kim/Ng&#i Việt Tây Bắc)*

“Đó là cuốn đại của tôi...”

“Tôi sắp phải rời căn phòng này, xem cuốn ng tài liệu, nếu bà cho phép!” Tôi nói.

“Sáng mai tôi sẽ đón em rời và chúng ta sẽ duy t qua mộ i tài liệu em muốn.” Bà Tisdale nhìn tôi há há n.

“Thích quá, bà cho phép thôi không?” Tôi reo lên.

Chúng tôi xuống ng&#i phòng khách, rồi bà tiếp tục câu chuyện.

Một phôi nư M c u mang 219 cô nhi Vi t

Tác Giả: Hà Giang/Ng i Vi t (Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Tôi sinh năm 1923 và là ch c trong m t gia đình có năm ch em.”

“L n lên trong th p niên 1930s, th i “depression” (giai đo n Đ i Kh ng Ho ng Kinh T) c a Hoa K , tôi ph i giúp cha săn sóc các em t nh , vì m bà b b nh lao, lúc đó không ch a đ c, ph i trong m t vi n dành cho nh ng ng i cùng b nh.”

“Năm tôi chín tu i thì cha b b nh ch t, đ a em trai út cũng ch t vì b nh lao.”

“Hai ng i cô ru t, và m t ng i hàng xóm chia nhau mang b n ch em chúng tôi v nuôi.”

“L n lên không đ c đi h c nhi u, tôi làm đ m i th vi c đ ki m s ng, và đ n dà đ c nh n vào làm th ký cho hãng US Steel, m t công vi c không đ lúc đó.”

“Lúc hai m i m y tu i, tôi đã t t o đ c cho mình m t cu c s ng khá n đ nh, đ c l p, không v ng b n, nh ng lúc nào cũng th y mình b thôi thúc b i m t c m giác b t an là ‘ch a làm đ c gì.’”

“M nuôi th y tôi b t an, luôn b o là hãy m n nguy n v i cu c s ng c a mình.”

“Nh ng hai ch m n nguy n làm tôi th t ‘b t m n!’”

“V n u lúc nào cũng m n nguy n thì còn làm gì đ c c ch ?” Bà Tisdale cao gi ng.

“Th r i m t hôm, đ nh m nh đ y vào tay tôi m t cu n sách khi n tôi ng ng n.”

Nói đ n đây bà v i tay lên k sách, rút ra và trao cho tôi cu n sách cũ k , bìa rách t t i. Đó là

Một phần nhỏ Máu mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ngái Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

Một cuốn sách cũ đã xuất bản cách đây gần 50 năm, có tên là “Deliver Us from Evil” của Bác Sĩ Tom Dooley, một bác sĩ quân y thuộc Hải Quân Hoa Kỳ.

Ngoài bìa là hình một người đàn ông Mỹ đứng cạnh một đứa bé Á Đông.

Nâng cuốn sách trên tay, tôi nhớ buổi tối miên man nhớ những hình ảnh đen ghi lại cuộc di cư của hàng triệu người tị nạn chày Chiến Sự n tại Bắc vào Nam. Những hình ảnh như có lẽ trông còn thể hiện những cảnh nhợt nhạt biên của 'boat people' vào năm 1975.

Sách kể lại những gì Bác Sĩ Tom Dooley đã làm để xoa dịu vết thương của những người có mặt trên chuyến “Hàng Không Mẫu Hạm USS Montague” đưa người Bắc di cư vào Nam năm 1954.

Lật một trang sách, bà Tisdale cho tôi xem tấm hình chụp một người đàn bà đang trên đường tị nạn chày, những vết nứt thanh lịch, đang đứng cạnh một rãnh rách rưới lem luốc vây quanh.

“Đó là bà Vũ Thị Ngãi, một người đàn bà góa chồng, có học thức, thuộc dòng dõi quý tộc.” Bà Tisdale nói.

“Trên đường di cư, bà Ngãi nhớ hết những đứa trẻ nằm lê lết bên xác của cha mẹ rồi mang theo vào Nam.”

“Những đứa trẻ này, là những em cô nhi đầu tiên của cô nhi viện An Lạc.”

“Đó là tên đầu tiên tôi nghe được cái tên cô nhi viện này.”

Tôi lật nhanh những hàng chữ trên bìa trong.

Một phần của Mùa xuân mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ngái Việt (tá Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

Sách kể sau cuộc di tản, Bác Sĩ Tom Dooley giúp bà Vũ Thị Ngãi đem cô nhi Việt An Lạc, nháng trẻ mồ côi và nhán nhân chiến tranh, ông cũng vì Mẹ xin tán, gây quỹ, rồi lái máy vào Việt Nam để giúp đỡ họ.

“Nội dung cuốn sách cảm ám ảnh tôi. Tôi không thể xóa đi những hình ảnh bác sĩ Tom Dooley săn sóc đỡ đỡ mọi người bệnh nhân ra khỏi giường.” Bà Tisdale kể tiếp.

“Tôi quyết tìm gặp Bác Sĩ Tom Dooley cho bằng được.”

“Và cuối cùng tôi thì cũng gặp được ông trong khu cháa bệnh ung thư của một bệnh viện ở New York.”

“Tôi hỏi ông có tôi có thể làm gì để giúp đỡ việc ông đang làm.”

“Ông không nói gì về bệnh tình của mình, mà chỉ báo tôi khi có thì gọi nên về thăm cô nhi Việt An Lạc, rồi sẽ biết phải làm gì.”

“Sau lần gặp mặt duy nhất đó, Bác Sĩ Tom Dooley qua đời, lúc ông mới 34 tuổi.”

“Bác Sĩ Tom Dooley còn nói với bà đi đâu không?” Tôi hỏi.

“Có! Ông nói một câu mà tôi không bao giờ quên.”

“Là đừng bao giờ quên rằng một ngày náng bình thường cũng làm được những việc phi thường.”

“Một ngày náng bình thường cũng làm được những việc phi thường.” Tôi lặp lại.

Mặt phố n M c u mang 219 cô nhi Vi t

Tác Giả: Hà Giang/Ng i Vi t (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Vâng! Th là tôi đ dành ti n, mua vé máy bay v thăm An L c.”

Cô nhi vi n An L c

“Chi c xích lô đ a tôi đ n cô nhi vi n trong m t bu i tr a nóng b c c a năm 1961.”

“Và dù đã chu n b tinh th n, quang c nh c a cô nhi vi n An L c làm tôi ch t l ng.”

“Bà Vũ Th Ngãi lúc y đang sẵn sóc m t đ a tr b gh l , đ ng d y r a tay, r i ra đón tôi, và đ a tôi đi m t vòng thăm cô nhi vi n c a bà.”

“Tr em n m th t l n trong nh ng cái vũng đ c b n b ng v i rách, ho c còng queo trên m t dây nh ng chi c nô i r sét.”

“Không có h th ng n c trong nhà. T t c m i ng i t m r a c các vòi n c ngoài sân.”

“Không có c nhà b p, ngoài nh ng chi c lò than n m l ng ch ng d i đ t.”

“ c các góc phòng, nhi u tr em, đ a l n b ng đ a bé.”

“Th nh ng đầu đó v n có ti ng c i trong nh pha lê, và nh ng ánh m t long lanh.”

“Tôi đ n g n m t chi c nô i và b m t đ a bé.”

Một phần của Máu mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Và khi đứa bé đứa hay tay quàng vào cổ tôi, rồi nhốt đứa nhóc chân đu ngoi lên không cho tôi thả nó xuống nôi nữa, thì tôi biết cuộc đời mình giờ đã gắn liền với An Lạc.”

Cuộc đời gắn liền với An Lạc

Trở về Mỹ, bà Tisdale quyết định không tiếp tục làm thợ kỹ cho hãng US Steel nữa, mà phải đi tìm một công việc khác, để có đi u ki n h tr bà Vũ Thị Ngái, và nh ng đ a tr đáng th ng bà đã g p An Lạc.

Nh ng i quen gi i thi u, bà đ c gi i thi u vào làm th ký cho Th ng Ngh Sĩ Jacob Javits t i ti u bang N u c.

Và dùng th l c c a Th ng Ngh Sĩ Javits, bà xin đ c thu c men, tã lót, n i niêu, xoong chảo, sách vở và t t c nh ng th m t vi n m côi c n có.

Hàng năm bà Tisdale dùng ngày ngh phép c a mình đ v thăm và s ng v i các em cô nhi An Lạc.

Cũng dùng s quen bi t c a mình, bà g p các binh sĩ Hoa K đóng g n Sài Gòn nh h đ n giúp xây h th ng n c, b p, và gi ng chi u.

Cu i tu n, các binh sĩ Hoa K r nhau đ n ch i đùa v i các em, và làm nh ng vi c c n thi t đ bi n An Lạc thành m t n i t ng đ i khang trang cho các em.

Cũng t i An Lạc, bà Tisdale g p m t bác sĩ quân y góa v , đ n giúp cô nhi vi n và hai ng i k t hôn.

Trong t m hình c i c a hai ng i, tôi th y ch ng bà, Bác Sĩ Quân Y Tisdale, có nét quen

Một phụ nữ Mỹ cứu mạng 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ngái Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

---

quen. Nhìn kä thì mäi thäy ông có nét giäng Bác Sĩ Tom Dooley thuä nào.

Trong vòng mäi bän năm träi, bà Tisdale mäi năm đi thăm An Läc mäy län, và chăm sóc täng cô nhi ở An Läc và coi tät cänh con cäa mình.

Cuäc säng êm đäm täng cä thä trôi, nhäng không ngä đäng mät cái bà phäi đi tän cä cô nhi viän.

Di tän

“Sau khi đã mua vé đi Việt Nam rồi thì tôi bät đäu lo.”

“Làm sao mang đäc các em qua đây?”

“Mang đän đây rồi chäa các em ở đâu?”

“Làm sao đä có thä tìm ngay cha mẹ nuôi cho ngän äy em trong vòng mät thäi gian ngän?”

“Đäu óc tôi quay cuäng nhäng câu häi.”

Không biät bät đäu tä đâu, bà Tisdale gäi Hoa Thänh Đän, rồi đäc biät là chính phä đòi häi trä em phäi có sän cha mẹ nuôi, hay đang làm thä täc làm con nuôi thì mäi đäc vào Mỹ.

Bà gäi Sĩ Di Trú thì đäc hä đäng nhä là nên liên läc väi mät trong các tächäc chuyên lo thä täc con nuôi thì mäi có thä mang các em vào Hoa Kỳ.

Một phụ nữ Mỹ cứu mạng 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Tôi chỉ là một cá nhân tự nguyện hiến, bấy lâu đi về Việt Nam để giúp các em, họ như không quen làm việc thiện thì xin/cho con nuôi.” Bà kể.

“Ng&#i trở nên làm thiện nhân năm bé gái An Lạc làm con nuôi và mang về Mỹ.”

“Tôi góp cho trung tâm Tressler Lutheran ở Pennsylvania, và để họ tìm cách giúp đỡ.”

“Nh&#ng trước khi đi Việt Nam tôi còn phải tìm chỗ trú cho các em.”

“Tôi chỉ biết đến trại Fort Benning ở Georgia. Nơi đây có nh&#ng trại trẻ, thì sao không thử tìm để các em ở đó?”

“Liên lạc với vị trưởng công nhân ở Fort Benning mãi không được, tôi tìm cách góp cho mẹ của ông, tự nguyện hiến và góp thích là tôi phải mang 400 trẻ em cô nhi qua, cho biết công nhân sẽ giúp đỡ mẹ của bà, vì sáng mai tôi phải đi Việt Nam sớm.”

“May sao, bà biết đến tên tôi vì thiện nguyện tôi hay đi đến thuyết các nhà thiện.”

“Đ&#ng chuyện đó tôi lo cho!” Mẹ của ông trưởng công nhân nói.”

“Về đến Việt Nam, tôi đến ngay Tòa Đ&#i Sĩ Hoa Kỳ.”

“Lúc đó tòa Đ&#i Sĩ đã chuyển bàn để đóng cửa, thì bàn xô lệch, họ sẽ để để đóng thùng, chuyển bàn đi.”

“Về Đ&#i Sĩ góp hiến tôi với một người lo máy bay di chuyển của quân Đ&#i.”

Một phở nộm Mỡ cừu mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Ông ta nói có thể lo việc vận chuyển, cần bao nhiêu máy bay chở quân đi cũng có, nhưng tôi cần được sắp xếp thu xếp của chính quyền Việt Nam.”

“Tôi đi gặp thẩm tra ở Bộ Xã Hội là Bác Sĩ Phan Quang Đán, thì được ông cho biết chúng tôi cần phải có một danh sách và giấy khai sinh cho các em.”

“Trên em bắt buộc phải ghi ng&#i ta mang đến vận chuyển của cô nhi Việt, chúng tôi nhập vào nuôi, làm sao có giấy khai sinh bây giờ?”

“Nhưng bắt buộc phải viết qua mặt thẩm tra ỉ!”

“Chúng tôi làm việc đầu đêm để đưa ra giấy khai sinh cho các em, rồi tạo ra một danh sách, viết 400 tên.”

“Chúng tôi đặt tên cho các em trai bắt đầu với Vũ Tiến... Và các em gái bắt đầu với Vũ Thảo...”

“Tại sao lại chọn họ Vũ?” Tôi hỏi.

“Vì lấy theo họ bà Vũ Thảo Ngải, sáng lập viên và giám đốc của cô nhi Việt.”

“Sáng ngày lên đường chúng tôi mang danh sách lên nộp ở Bộ Xã Hội, thì được Bác Sĩ Phan Quang Đán cho biết không thể cho các em trên mặt mũi tuấn ra đi.”

“Vì sao?”

“Chúng tôi sợ chết, chúng tôi không thể bỏ cuộc. Chúng tôi không thể đưa cho Việt Cộng tin

Một phần nhỏ Mẹ cứu mạng 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

---

chiếm. Chúng tôi cần tất cả các em trên mặt đất để giúp đánh trận.”

“Tôi rất tiếc là không thể cho các em đi được. Đó là quyết định của chính phủ tôi.”

Thị Trâm ng Phan Quang Đán cũng quyết.

Khi tôi mang anh của Thị Trâm ng Phan Quang Đán về báo cho cô nhi viện thì anh trầm cảm làm tôi thất đầu lòng.

“Các em sinh đã được đem vào trong những chiếc ghế đẩy chặn và tã, các em lớn quấn áo chôn. Các em hai ba tuổi thì đang chực chờ lăn quăng chửi đùa quanh những cái ghế.”

Trang báo Columbus Enquirer-Ledger ở Georgia, phát hành ngày Thứ Bảy, 12 tháng 4, năm 1975,

đăng tin về chuyến bay sẽ đưa các trẻ em cô nhi An Lạc đến Georgia cùng ngày.

Một cô nhi đã chôn trên đường đi, lúc đó báo này chửi bới tin. (Hình: Hà Giang/Ng&#i Việt)

“Bà Vũ Thị Ngãi, người phẫn tá và các thi nhân nguy hiểm cũng đã sẵn sàng lên đường.”

“Tin nghe như sét đánh ngang tai, người lớn nhìn nhau, còn các em lớn được bố o

Mặt phở nộm Mỡ cừu mang 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

---

thay quần áo ra thì ngớ ngác.”

“Xa xa có tiếng súng nổ. Ng&#i ta bỏ o c&#ng s&#n B&#c Việt đã tiến g&#n vào thành phố.”

“Sau khi tr&#n tĩnh. Chúng tôi quy&#t đ&#nh cùng kéo nhau h&#t ra phi tr&#ng, nh&#ng em ph&#i i&#i đ&#a tiến n nh&#ng đ&#a đ&#c ra đi.”

“Tr&#c khi lên xe, tôi quay l&#i nhìn cô nhi vi&#n l&#n cu&#i.”

“Nh&#ng chỉ&#c nôit r&#ng r&#ng. Không có tr&#em, cô nhi vi&#n trông nh&#m&#t cái xác không h&#n.”

“Bà Vũ Thị Ng&#i đ&#ng yên m&#t góc, m&#t đ&#hoe.”

“Tôi phi tr&#ng, chúng tôi bỏ n r&#n chia tay.”

“Tôi ôm bà Ng&#i, và h&#a s&# quay tr&#v&# đ&# đón bà, mà lòng t&# h&#i không biết khi tôi tr&#v&# đ&#c thì có muộn quá không.”

“Hai chúng tôi cùng c&# không khóc, nh&#ng n&#c m&#t r&#n r&#a.”

“Các em bé đ&#c quân nhân chuy&#n t&# nh&#ng cái gi&# vào các thùng gi&#y cho an toàn h&#n.”

“M&#i th&# đã s&#n sàng.”

Một phụ nữ Mỹ cứu mạng 219 cô nhi Việt

Tác Giả: Hà Giang/Ng&#i Việt (t Seattle)
Thứ Hai, 12 Tháng 4 Năm 2010 16:49

“Máy bay g m g c t cánh, nh ng cái v y tay c a bà Ngãi và gi t n c m t c a các em nh t nhà d n. Nh ng nh ng hình nh y sao c mãi kh c sâu trong tâm kh m.”

“Tôi đã ra đi, b i g n hai trăm đ a con mình đã sẵn sóc c m i b n năm tr i.”

“Và i nói c a Th Tr ng Phan Quang Đán mãi c vang trong tai tôi.”

“Chúng tôi s c th .

Chúng tôi không th b cu c.”

“Chúng tôi không th đ cho Việt C ng ti n chi m. Chúng tôi c n t t c các em trên m i tu i i i đ giúp đánh tr n.”

Ngày 12 tháng 4 năm 1975, chiếc máy bay ch 219 cô nhi t An L c đáp cánh an toàn t i Los Angeles. Một s cô nhi quá y u đã đ c g i i i UCLA đ đ c sẵn sóc. Trách nhi m c a chính ph Hoa K đ n đây là h t. Ông bà Tisdale ph i t tài tr phí t n \$21,000 cho chuy n bay đ a các em t Los Angeles v Fort Banning đ lo th t c tìm cha m nuôi. T t c các em đã đ c trung tâm Tressler Lutheran Agency tìm cha m nuôi trong vòng trên đ i m t tháng.